

אמרות טהורות

מב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פנימי

זיקהל

תשפ"ד • גליון צ"ט

עמודי התווך

הרה"ג ר'
יעקב יהושע
ענגלנדער
שליט"א

הרה"ג ר'
חיים בעק
שליט"א

שותף נאמן

הר"ר
החפץ בעילום
שמו הי"ו

הר"ר
אברהם ישעי'
זולדאן הי"ו

לט"נ
כ"ק מרן
אדמו"ר ה'נזר
דוד' זי"ע

מזלא טבא וגדיא יאה

ברכת מזל טוב לידידינו החשובים, אשר רבות בשנים
מסייעים במסירות לכל קדשי בית חיינו, ומקושרים בנאמנות
לכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

הרב יעקב ריבל שליט"א

ובנו הר"ר אברהם ניסן שליט"א

לרגל שמחת נישואי הנכד-הבן הבה"ח דוד ני"ו

ויה"ר שיוכו לרוות נחת דקדושה מכל יוצ"ח, בכריות גופא
ונהורא מעליא, מתוך הרחבת הדעת ולכל מילי דמיטב

הר"ר אשר מאיר ברכר שליט"א

לרגל שמחת ארוסי בנו
הבה"ח דוב ני"ו בשעטומ"צ

ויה"ר שיזכה לרוב נחת דקדושה מכל יוצ"ח

הר"ר יואל קליין שליט"א

לרגל שמחת נישואי בנו
הבה"ח אברהם רפאל ני"ו בשעטומ"צ
ויה"ר שיזכה לרוב נחת דקדושה מכל יוצ"ח

יו"ל ע"י

מכון בארות יצחק זוטשקא
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

לתרומות והנצחות ולקבלת הגליון במייל:

biz1441441@gmail.com

בשיתוף:

לחיזוק קנין אישי בתורה

03-800-9090

a038009090@gmail.com

לשמיעת שיעורי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
ועדכונים מחצר הקודש

מערכת זוטשקא: 072-3181866

פרשת ויקהל

ליל שבת קודש (ויקהל פקודי-פרשת החודש) תשפ"ג

יותר ברצון טוב נעשו ממנו דברים המקודשים יותר כגון ארון וכפורת וכדו' ומי שלא זכה להיות נדבתו ברצון מעולה נעשה ממנו שאר כלים והחצר עש"ב, הנה גם קדושת המשכן של שבת קדש נעשה מהתאחדות נשמות ישראל ביום השבת ברזא דאחד, ולכן אמר להם פרשה זו בהקהל וגם נצטוו לעשות קהילות גדולות בשבת ולעסוק בהם בעניינא דיומא כמ"ש רז"ל, כי עי"ז יזכו לקדושת המשכן שבבחי' זמן.

והטעם כי כל אחד מישראל יש בו ניצוץ קדוש מנשמת א-ל חי וקיים, וכאשר נקהלים יחדיו ניצוץ אל ניצוץ אז הבערה ללהב יצאת, ונעשית מזה אש קודש של כנסת ישראל שבה שורה השכינה הקדושה.

כי כמ"ש עיקר פנימיות המשכן היא התשוקה והאהבה שבהם נדבו ישראל את תרומת המשכן, וכמ"ש האלשיך הקדוש ברמז הכתוב (שיר השירים ג' ט) "אפיריון עשה לו המלך שלמה מעצי הלבנון וגו' תוכו רצוף אהבה מבנות ירושלים", וכאשר המשכן והמקדש גנוזים מאיתנו צריכים בני ישראל להקהל יחדיו על מנת להמשיך עליהם קדושה זו של השראת השכינה ביום השבת קודש.

ואמר הכתוב "לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת" ואיתא בכת"ס שאש קודש הבערת בלבבות

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגו' ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהי' לכם קדש וגו'", הנה משה רבינו הקהיל את בני ישראל לציווי מלאכת המשכן אך הקדים להם ענין שבת קודש, וברש"י ז"ל כתב דרשת רז"ל לומר שאינה דוחה את השבת.

ויתכן נמי לומר בס"ד, דהנה משה רבינו ראה ברוח הקודש שיהיו תקופות בימי הגלות שבהם תחסר לישראל קדושת המשכן, ומשה רועה נאמן כשראה שעתידין ביכורים להתבטל בימי החורבן עמד ותיקן להם ג' תפילות כדאיתא במדרש, ועד"ז הקדים להם משה רבינו שאע"פ שבחינת המשכן במקום המקודש יתכן שעתידה להתבטל בימי החורבן והגלות, אבל בחי' המשכן בזמן המקודש תהי' נוהגת לנצח נצחים כי שבת קודש היא בחי' משכן בזמן כי מעולם לא זזה שכינה מישראל בשבת.

אכן כשיש מקדש במקום מסוים היו נכנסים למקום המקדש ומקבלים קדושה מהשראת השכינה השורה שם, אבל בקדושת המקדש בבחינת זמן כיצד זוכין להתקשר לבחי' המשכן שביום השבת, אכן כמו שקדושת המשכן שבבחי' מקום הי' זאת מנדבת ליבם של כל ישראל, וכמו שכתוב בספה"ק תפארת שלמה (פרשת תרומה) כי ענין המשכן וכלים הי' מנדבת בני ישראל והרצונות הטובים שלהם, ומי שהי' נדבתו

בחינת מקדש ע"י רגשי קודש של ישראל המצפים לשבת קודש, והי' מעלה בעיני רועה ישראל שיהיו הכלים מונחים בתוככי מחנה ישראל ויהיו מוקפים בקדושת משכן מחמת רגשי קודש של בני ישראל, אכן בצלאל הרגיש שלא כל אנפין שוין בזה ולא כל אחר הוא בבחינת תלמיד חכם שמוחו מונח בקדושת שבת במשך כל השבוע ולא כולם יזכו למעלה עליונה זו ואז יתכן שראיית הכלים במשך זמנים טובא יקל בעיניהם ח"ו, וז"ש "בצל א-ל היית" שאתה הרגשת את בחי' הנמצאים בצל ובהסתרה מקרבת השי"ת ועבורם דרשת להקדים בנין המשכן לבנין הכלים.

והנה בימים האלו ימי ההכנה להקמת המשכן בהם גוברים הגעגועים להמשכת השראת השכינה בהתגלות הרי קדושת המקדש שטמונה ביום השבת צריכה לבעור בקרבנו, כי הלא "באש אתה עתיד לבנותה דהיינו ע"י אש הגעגועים של בני ישראל להשי"ת שיבוא לשכון בארצינו, ויהי רצון שנוכה לזה בקרוב מתוך חסדים ורחמים מגולים אכי"ר.

ישראל ביום השבת אי אפשר להבעירה ביום השבת עצמו אלא צריך הכנה לזה מחד בשבא לשבא, וכמו שרמז הכתוב "ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהי' לכם קודש", וכמו שביארו בספה"ק שהמלאכה החומרית צריכה להיות כנעשית מאלי' ולא יהי' הראש שקוע בה אלא הראש יהי' שקוע בשבת קודש הממששת ובאה, ואז יהי' לכם "ביום השביעי שבת שבתון קודש לד".

ורז"ל אמרו דתלמיד חכם הוא בבחינת שבת במשך כל השבוע, ויתכן דהיינו משום שהיכן שנמצאים מוחו ומחשבתו של האדם שם הוא עצמו נמצא, וכיון שמחשבתו של התלמיד חכם מונחת בשבת במשך כל השבוע לכן הוא תמיד בבחינת שבת.

ובזה י"ל מה שאמר משה רבינו לבצלאל (ברכות נ"ה.) "בצל א-ל היית" ועשה המשכן לפני הכלים, כי משה רבינו ע"ה הי' בדעתו שאע"פ שאין משכן בפועל מ"מ הרי צריכים להתרגל לבחינת משכן בכח, שהרי גם כשאין מקדש כגון בימי החורבן עדיין יש

סעודה ג' (ויקהל פקודי-פרשת החודש) תשפ"ג

שחטאו ישראל לא נתיאש השי"ת מאיתנו וביקש "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם".

וימים אלו ימי המילואים בהם הי' משה רבינו מקים את המשכן ומפרקו, רמז

בזמן רעוא דרעוין עלינו להזכר שנתאווה הקב"ה לברוא את העולם כדי להיות לו דירה בתחתונים, וכל תכלית הבריאה לא הי' בשביל שום עולם נאצל אלא עבור עולם התחתון למען תהי' דירתו בינינו, וגם לאחר

דנחושת מרמז על מדת העזות כמ"ש (ישעיהו מ"ח ד) "ומצחך נחושה", ורמז הכתוב דכל היתדות להמשכת השראת השכינה בתוכינו הן גם לאותן הקרובים בפנימיות לבחינת משכן, והן גם לאותן שהם בבחי' חצר המשכן שעדיין הם בחוץ מחמת שנתרחקו מעוונותיהם, והיתד לזה הוא נחושת דהיינו עזות דקדושה ומפרש שם דעזות דקדושה היינו ע"י שמאמינים ויודעים שישראל אע"פ שחטא ישראל הוא ועל אף הכל אין השי"ת מואס בשום יהודי, ועי"ז מתחזקים תמיד ביתר שאת בעבודת השי"ת ואין מניחים עצמם להתייאש ח"ו אלא מאמינים שהשי"ת "שוכן אתם בתוך טומאותם" וע"י עזות דקדושה זו נזכה להשראת השכינה בתוכינו.

וכן ביאר בקדשו שצריך עזות דקדושה להיות תובע בפה כביכול ולבקש מבוראנו ית"ש שיבוא לשכון כבוד בתוכינו אע"פ שאין אנו ראויים לכך, וממשיכה התורה בפרשה הבאה "אלה פקודי המשכן" "פקודי" לשון חסרון, שאע"פ שלכאו' חסרנו הרבה מלהיות ראויים לבחי' המשכן אבל "אשר פוקד על פי משה", שהרי אפילו בדורו של משה רבינו ע"ה שהנהיג דור דעה בנסים ונפלאות גלויים וזכו לראות השגחת השי"ת עין בעין ועכ"ז הי' להם נפילה גדולה, והשי"ת ריחם עליהם וציוה להם לעשות משכן למען יוכל להשרות שכינתו בתוכם, ולא היו ראויים כלל לאותו מעשה אלא להורות תשובה לדורות עולם שידעו שכאן בעולם הגשמי אין שייך להשיג שלימות כי הוא עולם נפול, וכל עבודתנו בזה העולם הוא שעל אף הנפילות נתחזק ונתעלה, וממילא אין שום מניעה מלבקש ולדרוש על החזרת שכינה לציון על אף כל החסרונות שלנו עכדה"ק.

לנו בזה ש"אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא" (קהלת ז' כ') ו"שבע יפול צדיק וקם" (משלי כ"ד ט"ז), והשי"ת מוכן להשכין שכינתו בינינו כל עוד אנחנו מתאמצים להקים את המשכן שוב ושוב, כי שלימות תושג רק כאשר יתוקן העולם במלכות ש-די אבל לעת עתה השי"ת דורש מאתנו רק שנשתדל ונתאמץ בכל כוחנו לשוב בתשובה שלימה ולתקן את אשר עיונתו ולשמור דרכינו מכאן ולהבא.

ודבריו האחרונים של הרה"ק החידושי הרי"ם זי"ע היו עה"פ "ויבואו האנשים על הנשים", שמכיון שהנשים לא חטאו בעגל והאנשים חטאו ושבו בתשובה והרי במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד לכן היו האנשים במדרגה גבוהה יותר, ודבריו האחרונים הם ציואתו לדורות לחזק הדורות הבאים וכמ"ש בספה"ק בית ישראל.

ובימים האלו שמתעוררים הרגשות לקראת ראש חודש ניסן שבו ירדה שכינה למטה ונתקיים "ישמחו השמים ותגל הארץ", מסוגל הדבר ביותר לדרוש ולבקש שנוכה השנה לקיים מצות קרבן פסח בפועל ממש, וכמו שנרמז במאמר (שו"ע או"ח תכ"ט א') "שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם לפסח שלוש יום", "שואלים" כלומר מבקשים "ודורשים" היינו בתוקף כי השי"ת יש לו נחת רוח ממה שדורשין בתוקף כמ"ש רז"ל (סוכה מ"א) עה"פ (ירמיהו ל' י"ז) "דורש אין לה" מכלל דבעיא דרישה, "בהלכות הפסח" שנוכל להקריב קרבן פסח כהלכתו.

וזקה"ק זי"ע בספה"ק נחל יצחק ביאר בקדשו ברמז הכתוב "וכל היתדות למשכן ולחצר סביב נחושת",

ישראל "יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם", היינו שע"י תרומת המשכן נתקדשו גם השיריים שנשאר בידם, שהרי אז נתגלה ש"כל הזהב העשוי למלאכה" פירוש שכל מה שיש צורך לזהב בעולם הוא לצורך מלאכת הקודש ממילא מן הראוי שתשרה שכינה גם במה שנתותר בידם, וממילא כשקורין פרשיות נדבת המשכן מסוגל העת שתשרה ברכה בכל נכסי ישראל שיהי' לישראל זהב וכסף וכו' בהרחבה גדולה לצרכי פסח כדי שיוכלו לחוג את החג בדיצה.

והנה אויבך יהמיון ומשנאך נשאו ראש ושומר ישראל לא ינום ולא יישן ועין ד' פקוחה להציל את ישראל משונאיהם, אכן עלינו לראות בכל אלה שמעוררים אותנו לזעוק אל המלך להושיענו מן הגלות המר ולגאלנו גאולת עולם, כי הנה אנחנו בשנה של מוצאי שביעית ובניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל והשי"ת משתוקק לשכון כבוד בתוכינו, ויהי רצון שנזכה בהאי שתא לאכול מן הזבחים ומן הפסחים ושמחת עולם על ראשנו אכ"ר.

ואף אם מחמת אריכות וכובד הגלות אין בקרבנו הכיסופין הראויים להחזרת השכינה הקדושה לציון, כבר אמר הרה"ק בעל תפארת שלמה מרדומסק זי"ע על האמור (בקדושת שחרית של שבת) "ממקומך מלכנו תופיע ותמלוך עלינו כי מחכים אנחנו לך", וקשה וכי כל ישראל כולם כאחד מייחלים ומצפים על כבוד השי"ת ומי יוכל לומר כן בלא לחוש ללשון שקר, אכן י"ל הכונה שע"ז גופא אנו מבקשים שממקומו יופיע עלינו ויגיה חשכינו שע"ז נהי' מחכים לו בכל לבבינו, כי לכל אחד יש ניצוץ קדוש שמצפה להשי"ת אלא שנתכסה מכל מיני סיבות חומריות וכאשר יופיע עלינו אור העליון יתעוררו כולם לייחל לו ית"ש.

ועד"ז י"ל שלפני ר"ח ניסן קורין בד' פרשיות שקלים זכור פרה החודש שהם כנגד ד' אותיות שם הוי' ב"ה, ואמר הרה"ק רבי פנחס מקאריץ זי"ע שאז מתראין כביכול עם השי"ת ועי"ז מתעוררין רגשי כיסופין בתוך נפשות ישראל להחזרת שכינתו לציון.

ובספה"ק תפארת שלמה איתא דמה שבירך משה רבינו את

אמרים יקרים

א אמת'ער ערליכ'ער איד

בשבוע זה חל יומא דהילולא של הרה"ק ר' דוד מדינוב זי"ע, ומסופר כי פעם אחת בא לבקר את הרה"ק השר שלום מבעלזא זי"ע, ואמר הרה"ק לרבנית כי "ערליכ'ער איד" מגיע כעת, והיא שאלה אותו וכי רק ערליכ'ער איד הוא הלא מדובר ברבי גדול, ענה לה הרה"ק בזה"ל "גרויס'ע רביס איז דא אסאך, אבער ער איז א'ערליכ'ער איד", (אדמו"רים גדולים יש הרבה, אך הוא ערליכ'ער איד).

את זה סיפר לי השבוע אדמו"ר מויז'ניץ שליט"א בשם גיסו כ"ק האדמו"ר מטשונביל שליט"א, עת הגעתי אליו לנחמו על פטירת אחותו הרבנית מסקווירא ע"ה, והסמיך זאת על זקה"ק הנחל יצחק זי"ע, שמלבד היותו רבי, הי' א אמת'ער ערליכ'ער איד. וכן שמעתי מכ"ק האדמו"ר מסקווירא שליט"א ומכ"ק האדמו"ר ממחנבקא שליט"א, ששמעו זאת מפי הרה"ק מסקווירא זי"ע, שהעיד על זקה"ק שהוא אמת'ער ערליכ'ער איד.

וכן סיפר האדמו"ר מויז'ניץ שליט"א שהיה עולה לזקה"ק זי"ע בשעות המאוחרות בלילה, ובכל עת שהיה נכנס היה רואהו רכון על הספרים ויגע בתורה. ואכן כך היתה דרכו של זקה"ק, שתמיד היו מוצאים אותו שקוע בתורה ביום ובלילה.

(פירות טיש, ליל שב"ק פרשת תצוה, תשפ"ד)

